

Arrest

nr. 203 839 van 16 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben.

Op 28 september 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 19 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk.

Op 28 september 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond. Diezelfde dag nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Verzoekster diende tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 14 maart 2013 vernietigde de Raad bij arrest met nummer 98 795 de beslissing waarbij de machtiging om verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 april 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 28 september 2009 opnieuw ongegrond. Diezelfde dag nam de gemachtigde ook nog een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad.

Op 7 februari 2017 vernietigde de Raad bij arrest met nummer 181 885 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 april 2013.

Op 11 juli 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 28 september 2009 opnieuw ongegrond. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in. De Raad verwierp dit beroep op 16 mei 2018 bij arrest met nummer 203 822.

Op 11 juli 2017 nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw

Naam + voornaam: D., R.

geboortedatum: [...]1974

geboorteplaats: [O.]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel een schending aan van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Zij meent ook dat de bestreden beslissing het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Mohammed v/ Oostenrijk met nr. 2283/12 van 6 juni 2013 miskent.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“5.1.

Bij een gedwongen terugkeer naar Marokko, dreigt de verzoekster blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden met de mogelijke risico's die de verzoekende partij loopt bij een gedwongen terugkeer naar Marokko.

Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M.

Nochtans is de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe bij wet verplicht.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

De verwerende partij kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het gegeven dat de verzoekster zich in België bevindt zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De loutere motivering naar het niet hebben van een geldig visum is evident niet afdoende teneinde aan te tonen dat de verzoekende partij geen gevaar loopt bij een gedwongen terugkeer naar Marokko.

De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

5.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is. Gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

- 5.2.1.

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent deze verdragsbepalingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekende partij.

Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de specifieke problematiek op het vlak van gezondheidszorg die op heden in Marokko heerst.

- De verzoekster heeft medische problemen (chronische depressie en epilepsie) en bij terugkeer naar haar land van herkomst dreigt zij geen medische behandeling te zullen verkrijgen.

Gelet op de bovenstaande feitengegevens, eigen aan het dossier van de verzoekende partij, dan wel algemeen gekende feiten, is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de verzoekende partij binnen 30 dagen België dient te verlaten onbegrijpelijk en niet redelijk.

- 5.2.2.

Dat de verzoekende partij actuele gezondheidsproblemen heeft dewelke opvolging en behandeling behoeven.

De verzoekster neemt immers medicatie voor haar chronische depressie zijnde Alprazolam.

Daarnaast neemt de verzoekster ook medicatie tegen haar epilepsie.

De epilepsie is actueel onder controle doordat de verzoekster Depakine 1000 mg 2 maal per dag inneemt waarop zij een goede respons vertoont.

Daarnaast neemt de verzoekster ook het geneesmiddel Keppra 1000 mg.

- 5.2.3.

Epilepsie is dan ook een aandoening die een directe bedreiging voor het leven van de verzoekster kan uitmaken indien niet opgevolgd of behandeld.

Dit wordt ten andere bevestigd door de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken in de beslissing van ongegrondheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 11/07/2017, dit met betrekking tot de initiële aanvraag dd. 06/10/2009 :

"Epilepsie kan een levensbedreigende aandoening zijn, indien niet behandeld én opgevolgd."

- 5.2.4.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen oordeelde dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d' autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d' une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder gééft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casu zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden (Zie het arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

Dat deze rechtspraak en de onderliggende filosofie in casu naar analogie kan toegepast worden :

de Dienst Vreemdelingenzaken dient bij het afleveren van een uitwijzingsbevel steeds rekening te houden met de medische situatie van de betrokkene.

5.3.

Een mogelijke schending van het artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

*"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd
"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn"*

In Marokko is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

De verwerende partij heeft zich niet uitgesproken over het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen, meer bepaald schending van artikel 3 E.V.R.M.

a)

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst enkel naar het gegeven dat de verzoekster geen visum heeft.

b)

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de verzoekende partij, noch van de overige humanitaire elementen eigen aan haar dossier.

De verzoekster is al sinds 06/10/2009 in de procedure medische regularisatie overeenkomstig het art. 9ter Vreemdelingenwet.

Met andere woorden, loopt haar medische regularisatieprocedure al meer dan 8 jaren !

c)

Bij gebrek aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de verzoekende partij niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht die haar wordt opgelegd door zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5.4.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie"

Aan de verzoekende partij werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Deze procedure heeft geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van deze beroepsprocedure doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel.

Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de huidige annulatieprocedure met betrekking tot de ongegrondheidsbeslissing in toepassing van het art. 9ter Vreemdelingenwet af te wachten.

Nochtans blijkt uit het medische attest (zie stukken onder 2) dat er nog steeds sprake is van een behandeling.

"Ondergetekende arts, dr. Borms, verklaart dat patiënte A.A. na haar intensieve chemotherapeutische behandeling nog een radiotherapeutische behandeling met intensieve follow-up behoeft"

5.5.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

"(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see *Kudta v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000-XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, §128,2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007-V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Qakici v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999-IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, §48, ECHR 2000-VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003-X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005-HI), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004-IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Conka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002-1; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *LM. v. France*, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in

respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention'

Dat de verzoekende partij een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft.

De verzoekende partij heeft ernstige medische problemen, waardoor bij een terugkeer naar Marokko er een risico is voor het leven van de verzoekster, of minstens dat zij dreigt bloot gesteld te worden aan vernederende behandelingen.

Dat aan verzoekster geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan haar het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekster een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt aan haar geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Marokko.

Dat het bovenvermelde arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

5.6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld."

De Raad merkt op dat waar verzoekster een schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, zij enkel theorie weergeeft zonder concreet uit te leggen op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel schendt en legt ook niet uit op welke manier artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden. Deze middelonderdelen zijn onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster stelt in wezen dat de gemachtigde overeenkomstig artikel 3 van het EVRM, artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening had moeten houden met haar

gezondheidsproblemen en zich niet enkel kon beperken tot de vaststelling dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum. Zij is van oordeel dat hierdoor eveneens de formele motiveringsplicht is geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 7, eerste lid, 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster kan gevolgd worden dat uit de bewoordingen *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* blijkt dat er van een gebonden bevoegdheid geen sprake kan zijn nu dit van het bestuur reeds een appreciatie vereist in het licht van de hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 van het EVRM dat een absolute werking heeft. Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt het bestuur echter geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op nu enkel wordt gesteld dat de minister of zijn gemachtigde moet rekening houden met onder meer de gezondheidstoestand, waarop verzoekster alludeert. Ook uit artikel 3 van het EVRM of uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan geen uitdrukkelijke motiveringsplicht worden afgeleid. In de situatie zoals deze zich *in casu* voordoet, waarbij verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen indiende, dient weldegelijk te blijken dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening werd gehouden met de ter ondersteuning van de aanvraag om verblijfsmachtiging ingeroepen gezondheidstoestand.

Uit het administratief dossier blijkt dat op dezelfde datum als deze van het bestreden bevel en door dezelfde attaché ook een beslissing werd genomen over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen en dat deze aanvraag ongegrond werd verklaard. De Raad stelt vast dat verzoekster tegen deze beslissing in beroep is gegaan bij de Raad, die het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 203 822 van 16 mei 2018 verwierp. In deze ongegrondheidsbeslissing wordt verwezen naar een medisch advies van 7 juli 2017 waarin de gezondheidssituatie van verzoekster uitgebreid wordt onderzocht. De arts-adviseur stelt echter vast dat hoewel de aandoening van verzoekster ernstig wordt geacht deze geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster of op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de opvolging en de behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst. De Raad heeft dit standpunt van de arts-attaché niet onzorgvuldig of onredelijk bevonden, noch in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog steeds een ruimere draagwijdte dan artikel 3 van het EVRM, zoals ingevuld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 stelt het EHRM in § 183 het volgende: het gaat om **“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een **ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting** (eigen vertaling en benadrukken)”**. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent

risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Het is thans duidelijk dat verzoekster niet redelijkerwijs kan stellen dat een dergelijk zwaar risico zou blijken uit de door haar voorgelegde medische stukken.

De uitdrukkelijke motieven aangaande haar gezondheidstoestand zijn verzoekster aldus bekend en de Raad acht het niet noodzakelijk in het oog van het respect voor de formele motiveringsplicht dat deze motieven opnieuw worden herhaald in het bevel om het grondgebied te verlaten dat samenhangt met de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond is verklaard en die dezelfde dag aan verzoekster werd betekend.

Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad waarin hij uitspraak heeft gedaan over een bevel dat samenhangt met een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet louter en alleen was onontvankelijk verklaard om redenen vreemd aan de medische situatie van de betrokkene, met name omdat het bewijs van identiteit ontbrak. Ook het andere arrest heeft betrekking op een zaak waarin geen enkele toetsing was gebeurd aan een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer voor de zieke persoon. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde met enig dienstig element geen rekening zou hebben gehouden, hij op onredelijke wijze is te werk gegaan en kan ook niet ernstig aanvoeren geen kennis gehad te hebben van de motieven met betrekking tot de gezondheidstoestand.

De schending van de artikelen 7, 62 of 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Waar verzoekster nog wijst op een schending van artikel 13 van het EVRM stelt de Raad vast dat verzoekster haar betoog over dit artikel beperkt tot de gezondheidsproblemen. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan pas aangenomen worden in het licht van een verdedigbare grief aangaande een ander recht of vrijheid zoals beschermd door het EVRM. Het volstaat dus naar bovenstaande vaststellingen te verwijzen om ook bijkomend vast te stellen dat geen schending van artikel 13 van het EVRM aannemelijk is. De Raad heeft *supra* reeds gesteld dat er thans geen 'arguable claim' voorligt op grond van artikel 3 van het EVRM. Hoe dan ook merkt verweerder in de nota terecht op dat de Vreemdelingenwet wel voorziet in de mogelijkheid om in geval de verwijdering van verzoekster imminent wordt, een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen en bij wijze van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van het voorheen nog hangende beroep te behandelen gericht tegen de beslissing waarin de medische regularisatieaanvraag ongegrond is verklaard. Zoals blijkt uit het citaat dat verzoekster aanhaalt uit het arrest Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013 stelt het Hof: "*Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France, no. 25389/05. § 53, ECHR 2007-V § 53; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 289; and I.M. v. France, cited above, § 129).*" Zelfs indien de Raad kan volgen dat een "gewoon" annulatie- en schorsingsberoep niet voldoet aan de vereisten die het EHRM stelt aan een effectief rechtsmiddel, moet dit samen beoordeeld worden met de overige rechtsmiddelen in uiterst dringende noodzakelijkheid die de Vreemdelingenwet biedt.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES